

Christine Linneweer

*Een veulen
voor Rose*

δ

Copyright ©2023 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245630

NUR 283

Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Christine Linneweer

© MMXXII Omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenillustraties: Sieger Zuidersma

Omslagontwerp: Agnes Visser

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.

Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen

ga je naar www.dyslexion.nl

Dag, Shamira

In de verte ronkt de motor van een veewagen en in de gang hoort Rose het geluid van een heleboel kleine hoefjes die over de vloer trippelen. Ze stopt even met het eten van hooi en kijkt over de onderdeur de gang in. Vijf verschrikte veulentjes worden door de gang richting de deur gedreven door Anne.

‘Ja, vooruit! Toe maar! We gaan op reis,’ roept ze om de veulens aan te moedigen.

Als de veulens ter hoogte van de box van Rose zijn, stopt één veulentje voor haar deur. ‘Mama!’ roept het zwarte merrietje angstig.

Rose snuift voor de laatste keer haar vertrouwde geur op. ‘Dag, Shamira. Het is goed. Je mag met alle veulens naar een heel groot stuk land waar jullie fijn met elkaar kunnen spelen. Je kunt er genieten van de zon op je rug en er is een stal om te schuilen als het regent. Het wordt echt fijn!’

Shamira’s ogen lichten even op, maar dan kijkt ze weer verdrietig. ‘En ga jij ook mee?’

Rose schudt haar hoofd. ‘Nee, je moet nu zonder mij verder. Maar ik weet zeker dat je dat kunt.

Je bent al een grote meid en de afgelopen weken heb je al veel vaker zonder mij in een box gestaan en buitengespeeld met de andere veulens. Ga nu maar!’

Anne komt aangelopen en zwaait wild met haar armen. ‘Vooruit, met de rest mee!’ roept ze tegen Shamira, die zich van schrik omdraait en even onzeker

een paar pasjes achter de andere veulens aan gaat. Maar dan bedenkt ze zich en draait ze zich weer om naar Rose. 'Ik zal je missen, mama.'

Rose hinnikt zacht naar haar en Shamira hinnikt hard en hoog naar haar terug. Dan draait ze zich definitief om en draaft achter haar leeftijdsgenootjes aan richting de deur. Als alle veulens naar buiten zijn, doet Anne de deur van de stal achter zich dicht. Rose weet dat daar een vrachtwagen klaar zal staan om de veulens naar een groot stuk land te brengen waar ze met elkaar verder zullen opgroeien. In de stal klinken wat verdrietige zuchten. Een paar merries verliezen vandaag hun eerste veulentje en hoewel Rose heeft geprobeerd om hen daarop voor te bereiden, doet het bij veel van hen toch pijn. Bij Rose niet. O, ze hield best van Shamira. Ze heeft het veulen uiteindelijk elf maanden gedragen en daarna op de wereld gezet, maar die liefde zat niet heel diep. Ze heeft nu al vier keer meegemaakt dat ze een veulentje kreeg dat na vier of vijf maanden samen met een heel stel andere veulens weer vertrok. De eerste keer had het bij haar ook pijn gedaan, maar inmiddels weet ze beter. Ze had de veulens op de wereld gezet, maar het waren nooit echt háár veulens. Rose is namelijk een draagmerrie. Jaren geleden kwam ze hier bij **GS Arabians** op stal. Ze had toen haar ogen uitgekeken, want wat zagen de gebouwen er prachtig uit en wat werden de paarden goed verzorgd! Ze wist nog niet dat ze op een stoeterij voor Arabische volbloeden terecht was gekomen en dat de paarden die in de stallen in het hoofdgebouw staan allemaal worden ingezet voor shows.

Inmiddels weet ze dat al die paarden heel succesvol zijn, zelfs op internationaal niveau, en dat ze heel veel prijzen winnen.

Een aantal van de paarden wordt voor heel veel geld aangekocht, soms in eigen land, maar ook vaak in het buitenland. Er worden ook paarden door de eigenaren van de stoeterij gefokt, maar daarvoor worden bijna nooit de showmerries zelf gebruikt.

‘Als je meerdere veulens bij een merrie fokt, wordt zij daar slap en dik van. Je kunt haar dan een tijd niet trainen of showen. Daar komt nog bij dat

het soms fijn is om in één jaar meerdere veulens van één merrie te fokken. Daarom zetten we draagmerries in,’ hoorde Rose mevrouw Stassen, de eigenaresse van GS Arabians, een keer aan een bezoeker uitleggen.

Rose is dus zo’n draagmerrie. Ze is geen chique Arabische volbloed, maar een stevige welsh cob.

‘Een merrie met een stevig gestel, niet snel ziek of kreupel. En met een ruime koffer, daar past wel een Arabisch veulentje in,’ had Elco Mulder van het draagmerrieverhuurbedrijf haar aangeprezen toen hij Rose bij GS Arabians kwam afleveren.

Mevrouw Stassen had goedkeurend geknikt.

‘Het is niet mijn type paard, maar ze lijkt geschikt als draagmoeder. Wel een mooie kleur, trouwens.

Al vind ik de lichte ogen een beetje eng.’

Elco had naar haar gelachen en zijn handen door Rose’ opvallend dikke bos manen laten glijden.

Haar manen zijn lang en krullend en golven over haar hals en schouder. Net als in haar dikke staart hebben de haren zeker drie verschillende kleuren, van vosrood via beige naar bijna wit. Op haar huid is ze heel lichtgeel en rond haar ogen en neus zachtroze.

Haar ogen zijn blauw, heeft Rose zich laten vertellen, en dat vindt iedereen bijzonder.

‘Ja, die kleur komt niet zo vaak voor en heet perlino. Haar moeder is een valk en haar vader een palomino. De blauwe ogen horen daarbij. Voor een draagmerrie maakt het natuurlijk niks uit, maar het maakt haar wel bijzonder,’ had Elco uitgelegd.

‘Wel een lastige kleur om schoon te houden,’ had mevrouw Stassen gebromd en ze had naar de vuile vlekken op de achterhand van Rose gekeken, die al een tijdje geen borstel meer op haar huid had gevoeld. Ze weet nog dat ze zich daarvoor schaamde, al kon ze er niks aan doen.

Rose had destijds wel even in het hoofdgebouw mogen kijken, maar werd daarna al snel naar een apart gebouwtje gebracht, dat een beetje achteraf stond. Als je niet wist waar het stond, dan kon je het bijna niet vinden. Vast omdat mevrouw Stassen niet wil dat bezoekers hier al die smerige, slappe, dikke merries kunnen zien, had Rose wel eens verdrietig gedacht. In de stal stonden nog meer draagmerries, die van het bedrijf van Elco waren gehuurd. Zij vertelden Rose wat er van haar verwacht werd. En zo was het gegaan. De dierenarts kwam regelmatig langs om de merries te controleren. Als een merrie er klaar voor was, kreeg ze een embryo ingebracht. Als dat aansloeg, was de merrie drachtig en kon het veulentje gaan groeien.

Het eerste veulentje dat Rose bij GS Arabians bracht was een donkerbruin hengstveulentje, dat Sebek werd genoemd. De geboorte ging opvallend gemakkelijk en dat had ze niet verwacht. Rose had met grote ogen naar het kleine, fijne veulentje gekeken dat ze had

gekregen. Het had lange, dunne benen en een lange, smalle, ronde hals. Zijn neusje vond ze er raar uitzien. Nu weet ze dat de holling in het profiel een typisch raskenmerk is van een Arabische volbloed en dat het een dish wordt genoemd.

Ze wist natuurlijk wel dat het een Arabisch veulentje zou zijn, maar ze had op een of andere manier toch gedacht dat het veulen ook ergens een beetje op haar zou lijken. Zij had het toch elf maanden gedragen! Maar dat bleek niet zo te zijn.

Het veulen leek niet alleen aan de buitenkant niet op haar, maar ook het karakter van het veulen leek helemaal niet op dat van Rose. Het hengstveulen was druk en angstig. Als het maar een vreemd geluid hoorde, sprong het op en dan moest ze enorm haar best doen om ervoor te zorgen dat hij weer rustig werd. Ze kreeg daardoor helemaal niet het gevoel dat het haar veulen was.

Ondanks het gebrek aan echte liefde zorgde Rose goed voor de veulens die door haar op de wereld werden gezet. Ze kregen van haar nooit te horen dat ze niet echt hun moeder was.

En zo was het nu dus al vier keer gegaan.

Nu Shamira weg was, wist Rose dat er een moeilijke tijd aankwam. Als de stal nog vol stond met Arabische veulens was er nog wel wat belangstelling voor de draagmerries, maar nu die waren vertrokken, werd er veel minder zorg aan hen besteed. Ze werden gevoerd en af en toe losgelaten in de paddock, maar verder werd er nauwelijks naar hen omgekeken. Alleen de dierenarts kwam weer wat vaker om ervoor te zorgen dat de merries opnieuw drachtig werden. Bij een aantal merries was dat alweer gelukt,

maar bij Rose nog niet. En eigenlijk vond ze dat helemaal niet erg. Ze had er namelijk meer dan genoeg van. Ze wilde geen veulentje meer van een ander dragen. Ze wilde zo graag een keer een eigen veulentje krijgen! Een veulen dat op haar leek. Waarom mocht dat nu niet?

Tijd om na te denken

Het is rustig in de stal van de draagmerries. De dierenarts is net geweest en het is nog redelijk vroeg in de ochtend. De voerkar is net weg en alle paarden staan op hun gemak te eten. De rest van de dag gebeurt er meestal niet veel, weet Rose. Hoogstens mogen ze vanmiddag even in de paddock. Rose hoopt dat het vandaag haar beurt is, want door de open deur kan ze zien dat het zonnetje heerlijk schijnt. Ze zou zo graag in het warme zand willen rollen. En misschien nog een paar grassprietjes eten.

Het is raar, maar nu Shamira weg is, mist ze het merrietje toch. Ze heeft nu helemaal niemand meer om voor te zorgen en mee te praten. De andere merries in de stal kijken alweer uit naar een volgend veulentje. Ze kunnen bijna over niets anders meer praten. Rose begrijpt het niet. Snappen ze dan niet dat het helemaal niet om eigen veulens gaat? Ze heeft het hun al zo vaak geprobeerd uit te leggen, maar ze luisteren niet. Of ze willen het niet horen. Rose voelt zich eenzaam en ongelukkig.

Waarom kan ik niet meer zo van een veulen genieten als zij, vraagt ze zich verdrietig af. Maar eigenlijk weet ze het antwoord op die vraag wel. Het gaat hier op stal helemaal niet om mij, maar alleen om het veulen. Een veulen waar ik helemaal niet trots op kan zijn, want het is niet echt van mij. Het is een veulen dat elke andere draagmoeder ook op

de wereld had kunnen zetten.

Terwijl ze langzaam haar brokken eet, denkt ze terug aan de tijd dat ze nog in haar geboortestal woonde.

Daar was ze echt gelukkig geweest. Het was de hobby van haar fokker, Ted van Dijk, om welsh cobs te fokken. In de stal kon hij even helemaal tot rust komen en even alle drukte die zijn bedrijf met zich meebracht achter zich laten, hoorde ze hem ooit aan een buurman vertellen.

Ted was een heel aardige man, die vriendelijk was voor al zijn paarden. Rose wist dat hij uitstekende pony's fokte. Haar moeder was ook bij hem op stal geboren. Zij mocht daar wel haar eigen veulentjes krijgen.

Wat was Ted blij geweest met Rose, toen ze nog maar net geboren was! In zijn ogen waren glimmertjes verschenen toen ze nog nat van de geboorte in het stro lag. Hij had haar moeder op haar hals geklopt. 'Wat een mooi veulentje heb je gekregen, Gwen! En zo'n prachtige kleur. Ik wist natuurlijk wel dat de kans groot was, met een palomino vader, maar je weet het nooit zeker. Het is echt een veulen dat ik wil aanhouden om ermee verder te fokken. Ik noem haar Muckle Acres Yellow Rosebud. Ja, dat is een mooie naam, want het veulentje is net een geel rozenknopje!'

Muckle Acres Yellow Rosebud was al snel veranderd in Rose. De namen van alle Cobs op stal werden door Ted altijd afgekort. Haar moeder heette ook geen Gwen, maar Muckle Acres Lady Guinevere.

Dat Ted de namen afkortte was omdat hij het tijdens het aangespannen rijden makkelijker vond om Rose en Gwen te zeggen dan Yellow Rosebud en